

Бранислав Матић

ЧАРОЛИЈЕ

СВИТАЊЕ

Млади бог
помаља лице иза вела,
опет заподева загонетку света.

Однекуд га знамо,
није то привид ни сан.
Присећањем растемо у себи
у правцу где се пали дан.

Извор је, завет, знамен.

Богослужимо одгонетањем,
пламеним сликама,
речима посађеним у камен.

Молимо се
заљубљеношћу и цветањем.

ОЧИ

Рудина,
као просјај дубина,
као зора над великом водом,

с руба бледи таму
под твојим капцима.
Облизује, пали, у Сунце се згушњава.

Ако отвориш очи,
свануће.
Створиће се свет пред тобом.
Све што си осећао,
све што је твоја слутња дотакла,
све што си поверио сећању,
видећеш.

Ако отвориш очи.

ПОНАВЉАЊЕ

Бели

Постојало је Један,
у њему бескрај и све.
Вечна душа божанска
која се не рађа и не мре.
Онда је праслика света
као пламена мисао
блеснула у њој.
И омили се души,
она изговори то име.
Својим дахом, кроз реч, проже је.
Свет плану у срцу Бога.

Творац се у мистерији љубави
објавио у творевини,
преобразио се у њену суштину.
Ту забуну древне књиге зову
Стварањем света.

Послушање је.
Записујем то овде, опет,
због једног митског
сентандрејског лета.

КЊИГА

1.

Та књига видовита
годинама је писала њега.
Прибирала његову парампарчад,
усправљала га, богочовечила.
Златом својим жеженим, прокапаним,
обасјала је лице његово пред њим,
учинила да позна, мален.

И име његово на себи написала.

За њу се држао
док је иза граница скитао,
о тој петељци је висио,
знаш већ над чим.

Та књига спасла је њега
да би њу имао ко унети
у овај слуђени свет.

2.

Чистио је ту књигу као рану.

Није знао да ли је ствара
или чупа из себе.
Лучи или теше.
Држао је у бдењима
као срце на длану.

Посечен на њеним резovima,
узнесен њеним висовима,
пропатио је за њене тајне
и њену преображењску моћ.
За њену светотворну лепоту
гинуо је сваку ноћ.

Није више разазнавао
да ли она твори њега
или он њу.
Последњег јутра, након молитве,
видео је да књиге нема.
Само је он био ту.

ДОРАСТАЊЕ

Не чувам ја тајну од тебе
него тебе од тајне, сине.
Није мачји кашаљ тајну носити.
Ти њој не можеш ништа
ни руком ни језиком,
ни ватром ни сечивом,
она тебе може покосити.

Од оног што тајна држи собом
не можеш се заклонити
ни маском ни гробом.

Врлина и време потребни су ти
за бистрине те.
Да озарен прогледаш
и опет будеш део ње.

СМИРАЈ

Не пуштам електронско чудовиште
које једе мене и дан. Будан сам.
Не крчим више пут пред собом
храбрим срцем, херојским инатом.
Тихујем на рубу града и света
и читам ова небеса над Банатом.

Зауставим врвеж слика,
окрајке гласова, игру паучина.
То где ме носи овај ветар благи
цепни је бескрај, светла пучина.
Чекам да севне она праслика, кључ.
И да ноћ попали сву звездану луч.

Изађем тако из своје непоуздане главе
и стару књигу пред собом
разложим до једног свежња
хајдучке траве.

ЈЕЗИК

Затворен у овај језик родни
као у тврђаву пресећања,
као у храм одјека,
дозивам млада јутра,
вучје напеве, расковнике,
разгрћем богоостављене зиме
и сричем прастаро своје
заборављено име.

А могу само у сан камена,
у *кај* и *семе*, у склупчани бескрај,
подно несагледивих и присних
светлосних сводова.

Тај језик родни мој је једини
јут *јредака* и *јуш* *бојова*.

ВАЗДУХ

Вас дух је ваздух.

Где га има:
пупе светови,
крв пламти и памти,
обредују ветрови.

Где га нема:
ни људи ни птица,
само тамна безименост
и хладна ништица.

Вас дух је ваздух.

ЗАЛАЗАК

Јунак блистав,
у ватру заогрнут,
непобеђен замиче
за руб видокруга.
У узвишеној немости
не расипа глас.
Опет скончава
искупљујући нас.

Ноћ, то смртолико искуство,
само је име
за његово одсуство.

Зовемо га огњеним кругом,
златним сасудом,
крвавом јабуком.

Кад опет будемо разумели
његово понављање, свети ход,
знаћемо зашто се после њега
над нама, оваквима,
распрскава звездани свод.

ИЗЛАЗ

Не сањај ме, душо.
Погрешићу,
помислићу да постојим.
Да нисам само твоја чаролија,
погрешна идеја, опсена.
Повероваћу у вртлог призора,
у огледало, у сенке лепоте.
Пристаћу на овај дивни кавез,
на зидове невидљиве и непрозирне.
Омамиће ме светлост,
опчинити цвет, свет.
Постаћеш и ти
моја чаролија.

Не сањај ме, душо.
Спаси нас.